

Vegne, at vi skulle være villige til baade overfor daglønnede Arbejdere og overfor Funktionærer, der have deres faste Løn, at handle saadan med Hensyn til Lønvilkaarene, at det kan forsvares i Overensstemmelse med de Krav, Tiden stiller. Vi skulle gøre det saa hurtigt, det kan gøres paa forsvarlig Vis, men vi ville ikke modtage Bemyndigelse til paa den her foreslaaede Maade at kaste Lønningstillæg ud i Flæng, fordi vi mene, at det er ikke den rette Maade at skabe Tilfredshed paa. Derfor vil jeg bede det høje Ting om at stemme Ændringsforslagene ned og kun at lade denne Lov om midlertidige Lønningstillæg eksistere fremtidig, som den har eksisteret hidtil, saa at den, som det er Meningen, kommer til at omfatte færre og færre Funktionærer, idet vi ad regelmæssig Vej give dem de Lønningsvilkaar, som Tiden og Forholdene kræve.

K. M. Klausen: Den højtærede Minister udtalte, at den Lov, der nu har bestaaet i 6—7 Aar, var en Nødlov. De Ændringsforslag, som vi nu have stillet til denne Lov, ere ogsaa stillede af Hensyn til den Nødstilstand, hvori saa mange Tusinde Familier leve, saa de kunne ogsaa godt kaldes Nødforslag. Saaledes som denne Lov er affattet og har været gældende i nogle Aar, er der, synes jeg, noget urimeligt i, at f. Eks. en Arbejder under Staten, der tjener, lad os sige 1,400 Kr. om Aaret, kan faa et Lønningstillæg paa 96 Kr., men en Funktionær af en af de store Etater, en, der tjener 960 Kr. om Aaret — altsaa 440 Kr. mindre end den anden, jeg nævnte — maa ingenting faa. En Funktionær, der staar i Portørklassen, og som har en Begyndelsesløn af 840 Kr., maa efter de bestaaende Tilstande ikke faa en Øre til Hjælp under den Dyrtid, hvori vi leve, medens en Arbejder, der smeder ude paa Hærens Værksteder og tjener sine 1,400 Kr., altsaa 560 Kr. mere end en Portør, skal have de 96 Kr. Jeg finder intet urimeligt i det sidste, men det er dog aldeles urimeligt og uretfærdigt at behandle mange Tusinder af nyttige Statsfunktionærer, der have en Løn, der er flere Hundrede Kroner under den Grænse, som denne Lov ellers bestemmer for at kunne faa Del i et Dyrtidstillæg, paa denne Maade. Det er disse Forhold, vi have søgt ved vore Ændringsforslag at hjælpe paa, og vi have da ment, at det kunde være passende baade at forhøje Procenten og at udvide Dyrtidstillæ-

get til at gælde alle de mange, som nu i høj Grad føle Dyrtidens Tryk.

Nu sagde den højtærede Minister: Ja, men de, for hvem vi have givet Lønningslove i de senere Aar — og han nævnte bl. a. Lønningslovene fra 1902—03 — skulle ikke være med, og Ministeren fortsatte: Vi ere snart komne Rækken rundt. Men paa hvilken Maade ere vi komne Rækken rundt? Akkurat saadan, at vi skulle til at begynde forfra igen. Det erkendes fra alle Sider, at Lønningerne efter de Lønningslove, vi gave i 1902—03 til Jernbaneetaten, Postetaten osv., vare ikke tilstrækkelige Lønninger at byde disse Folk, og at de have et virkeligt Krav paa at faa bedre Kaar, end man har givet dem, og derfor sidde de Herrer nu i en Kommission oppe i Ministerierne og spekulere over, hvad de skulle byde dem. Men da det er faktisk, at disse Folk leve paa meget utilstrækkelige og daarlige Lønninger, synes jeg, der var al Grund til at komme dem til Hjælp ved dette Dyrtidstillæg, her er foreslaaet. Jeg kan heller ikke tænke mig, at dette Lønningstillæg paa op til 136 Kr. kunde virke generende paa Kommissionens Arbejde, thi hvis man virkelig vil gaa til en Lønningsforbedring, vil vel 136 Kr. være det mindste, man vil byde. Man vil vel i de allerfleste Tilfælde byde noget mere, hvis det virkelig skal kaldes en Lønningsforbedring, og vort Forslag om de 136 Kr. foregriber saaledes aldeles intet.

Flertallet af Medlemmerne i dette Ting ere saaledes stillede, at de sikkert glæde sig over den Dyrtid, vi have, fordi den for dem betyder højere Indtægt, større Velyære, medens Dyrtiden for de Folk, her er Tale om, virker paa en ganske anden Maade, den virker lige stik modsat, den betyder større Fattigdom, Forarmelse, og den betyder Nød, og den betyder Indskrænkning ofte i Livets allerførste og allerstørste Fornødenheder.

I Rigsdagssamlingen 1900—01 var der fremlagt to Lovforslag, der begge gik ud paa at yde midlertidige Lønningstillæg. Det ene var forelagt af Højres daværende Finansminister Scharling, og det gik kort og godt ud paa, at til alle Personer, ansatte i Statens Tjeneste, som havde Lønninger under 2,500 Kr., skulde der ydes et Tillæg af 10 pCt. af de første 800 Kr., det vil med andre Ord sige, at alle Arbejdere, Funktionærer, Bestillingsmænd, Embedsmænd osv., der havde en Løn af op til 2,500 Kr., vilde faa udbetalt 80 Kr.